

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **G. K.**,
skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 3 grudnia 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu
z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt VI Ka 475/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Działdowie
z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt II K 459/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

W sprawie złożonej podmiotowo i przedmiotowo, wyrokiem Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt II K 459/19, G. K. został uznany za winnego tego, że w okresie od 28 lutego 2017 roku do 12 stycznia 2018 roku,

działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. w m. B. , pow. O. oraz na terenie woj. [...], wbrew przepisom obowiązującej ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 69 kg i tabletek ekstazy zawierających metylenodioksymetamfetaminę (MDMA) w ilości nie mniejszej niż 3057 sztuk oraz środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 35 kg w ten sposób, że nabywał przedmiotowe substancje psychotropowe oraz środki odurzające od nieustalonej osoby celem dalszej ich odsprzedaży D. T. nie będącemu konsumentem, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 14 listopada 2018 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (w zw. z art. 4 § 1 k.k.), za które – na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności (zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie) oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po przyjęciu, że wysokość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 80 złotych. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono od oskarżonego G. K. na rzecz Stowarzyszenia M. - Ośrodka Leczenia, Terapii i Rehabilitacji w G. nawiązkę w kwocie 20000 złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k., orzeczono od G. K. kwotę 2 106 399 zł tytułem przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa.

Od tego wyroku apelację wnieśli obrońcy oskarżonego.

Pierwszy w nich, podnosząc zarzuty obrazy prawa procesowego (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k.), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Ponadto w piśmie zatytułowanym jako: „Uzupełnienie zarzutów apelacji” zasygnalizował występującą w jego przekonaniu nienależytą obsadę Sądu Rejonowego w

Działdowie, co miało stanowić bezwzględną podstawę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k.

Drugi z obrońców oskarżonego, podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia oraz zarzuty naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 4, 7, 410 i 424 § 2 k.p.k.; art. 424 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.; art. 7 k.p.k.; art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.; art. 63 § 1 i 5 k.k.), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Trzeci z obrońców oskarżonego, podnosząc zarzuty obrazy prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k.; art. 4 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k.), prowadzącej do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt VI Ka 475/24, uchylił rozstrzygnięcie o przepadku równowartości korzyści majątkowej i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Działdowie do ponownego rozpoznania. W pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońców skazanego.

Pierwszy z nich we wniesionej kasacji podniósł następujące zarzuty rażącego naruszenie prawa, które miało mieć istotny wpływ na treść orzeczenia:

I. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1, Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, polegające na utrzymaniu w mocy częściowo wyroku Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 17 listopada 2023 roku, pomimo że został on

wydany przez sędziego powołanego z udziałem KRS, co narusza prawo skazanego do rozpoznania przez Sąd ustanowiony zgodnie z ustawą, niezawisły i bezstronny; II. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie i nierzetelnie ustosunkowanie się do zarzutów apelacji w pkt. II 1.2.b, 2.d i pkt. II 3; III. art. 167 k.p.k. wskutek niezasadnego oddalenia wnioski dowodowego w zakresie prowadzenia konfrontacji pomiędzy A. S. , M. O. a D. T. w zakresie wyjaśniania sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami wyżej wymienionych w zakresie dostarczania środków odurzających w postaci amfetaminy D. T. , przy twierdzeniach wyżej wymienionego, iż jedynym źródłem jego zaopatrzenia byli M. i G. K. w sytuacji gdy Sąd *meriti* uznał za wiarygodne i szczere wyjaśnienia całej trójki oskarżonych.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt VI Ka 475/24 w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania jako sądowi odwoławczemu.

Drugi z obrońców skazanego podniósł zarzut rażącej obrazę naczelnych zasad wymiaru sprawiedliwości wyrażonych w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, mającą w oczywisty sposób istotny wpływ na treść wyroku a polegającą na nieuchyleniu przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu I instancji pomimo tego, że wyrok ten został wydany przez nienależycie obsadzony Sąd – art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wniósł o uchylenie obu wydanych w sprawie orzeczeń i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnej.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu tj. wystąpienia w sprawie okoliczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego poczynawszy od uchwały

trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNK z 2020 r., z. 2, poz. 7): „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), **jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach** (podkr. – SN), do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Stanowisko to zostało powtórzone w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w tym zwłaszcza w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22) oraz zostało potwierdzone w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce, skarga nr 43447/19) oraz judykatach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. m.in. zob. wyroki TSUE w sprawach: C-585/18 i in., C-824/18, C-791/19, C-487/19).

W kontekście analizowanej problematyki nie może być zatem mowy o jakimkolwiek automatyzmie, lecz należy wykazać okoliczności, które mogłyby rzutować na niespełnienie przez sąd orzekający z udziałem sędziego, powołanego na urząd w wadliwym trybie, standardu niezawisłości i bezstronności. Lektura kasacji prowadzi natomiast do wniosku, że obrońca skazanego nie wykazał podstaw do stwierdzenia braku niezawisłości lub bezstronności tego sędziego, ani też Sądowi Najwyższemu nie są znane z urzędu okoliczności tego rodzaju. Trafnie Sąd odwoławczy, analizując to zagadnienie w kontekście sygnalizacji jednego z obrońców skazanego, wskazał, że w niniejszym postępowaniu sędzia X.Y. orzekał w składzie Sądu Rejonowego, do którego nominację na urząd sędziego uzyskał w 2018 r., jeszcze przed wydaniem uchwały połączonych izb Sądu Najwyższego, a zatem zanim problem wadliwości powołania sędziów w drodze procedury z

udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, stał się w orzecznictwie okolicznością, która mogła prowadzić do stwierdzenia nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Z kolei późniejszy awans sędziego X.Y. do Sądu Okręgowego w Olsztynie jest irrelevantny dla sprawy, w której orzekał on wcześniej, w Sądzie niższej instancji.

Jeśli chodzi o zarzut wadliwej kontroli instancyjnej, to w tym zakresie uzasadnienie kasacji w znacznej części stanowi powtórzenie apelacji obrońcy skazanego, a zatem nie może nawet dotyczyć postępowania przed Sądem odwoławczym. Dalszy fragment dotyczący analizy numerów telefonów, jakimi posługiwali się skazani w niniejszej sprawie jest o tyle bezzasadny, że Sąd drugiej instancji rozważył ten zarzut na s. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazując niebezzasadnie, że D. T. miał kontakt z G. K. , co ten sam potwierdził, Sąd I instancji nie wskazał, że konkretne wiadomości czy smsy wskazują na sprawstwo G. K. , a zatem nie był to dowód przesądzający o jego sprawstwie.

Odnosząc się do ostatniego zarzutu Sąd odwoławczy miał podstawy do oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy A. S., M. O. a D. T. , wskazując na ich dokładne przesłuchanie oraz rzetelną analizę wyjaśnień tego ostatniego. Nie bez racji Sąd ten wskazał również na znaczny upływ czasu od dnia zdarzeń. Wobec braku uzasadnienia tego zarzutu w kasacji brak jest pola do czynienia szerszych rozważań.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[a.ł.]

